

רע"פ 2007/17 - יורם ניצן נגד מדינת ישראל - עיריית ירושלים

בבית המשפט העליון

רע"פ 2007/17

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: יורם ניצן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל - עיריית ירושלים

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 10.1.2017 בע"פ 64449-05-16 שניתן על ידי כבוד השופט מ' י' הכהן

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט מ' י' הכהן) בע"פ 64449-05-16 מיום 10.1.2017, במסגרתו נדחה ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (השופט פ' שטארק) בתיק 6944/11 מיום 7.4.2016.

2. למבקש נרשמו 11 דוחות בגין העמדת רכבו במקום אשר מפריע לתנועה ברחוב רבי עקיבא בירושלים. המבקש נשפט על דוחות אלו במאוחד והורשע לאחר ניהול הוכחות בחמש עבירות של החניית רכב במקום שיש בו כדי לעכב את התנועה או להפריע לה, לפי לסעיף 5(ה)(1) לחוק העזר לירושלים (העמדת רכב וחנייתו), התשכ"א-1961. בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים גזר על המבקש קנס בסך 2,600 ש"ח, בצירוף הוצאות לאוצר המדינה בסך

עמוד 1

1,800 ש"ח. המבקש ערער על הכרעת דינו לבית המשפט המחוזי בירושלים. בערעורו גרס המבקש, בין היתר, כי המקום בו העמיד את רכבו אינו מהווה הפרעה או עיכוב של התנועה, כי מדובר באכיפה בררנית וכי לא ניתנה לו זכות ראויה להתגונן. לפיכך, סבר המבקש כי לא היה מקום להרשיעו בביצוע העבירה. בית המשפט דחה טיעונו בנוגע לקביעות של בית המשפט לעניינים מנהליים, וקבע כי לא נפל פגם בהכרעת הדין או בתוצאה להרשיע אותו. בנוסף, בית המשפט המחוזי קבע כי העונש שהוטל על המבקש מביא בחשבון את מכלול השיקולים הרלוונטיים בעניינו, וכי אין מקום להתערב בו – הן לעניין העונש והן לעניין הפיצויים. מכאן הבקשה שלפניי.

3. בבקשתו, המבקש שב וטוען כי לא הייתה כל מניעה שיחנה את רכבו במקום המדובר. עוד גורס המבקש כי היות שלא התאפשר לו להגיש חוות דעת מומחה וכן שלא התאפשר לו להעיד 4 עדים מטעמו – נגרם לו עיוות דין.

4. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגייה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעלה של שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). בקשתו זו של עניינה בנסיבות הפרטניות ואינה מעלה כל שאלה בעלת חשיבות כללית. זאת ועוד, בית המשפט המחוזי התייחס לטענותיו של המבקש בנוגע לאי העדת עדיו ובנוגע לאי הגשת דוח המומחה מטעמו, עמד על סעיפי החוק הרלוונטיים, וקבע כי לא נפל פגם בפעילותו של בית המשפט לעניינים מנהליים. אף אני לא מצאתי כי נפל כל פגם בקביעות הערכאות הקודמות, ומשכך איני סבור כי נגרם למבקש עיוות דין או כי טענותיו מעלות שיקולי צדק ייחודיים, המצדיקים מתן רשות ערעור. די בכך כדי לדחות את בקשתו.

יתרה מזאת, טענתו של המבקש בנוגע להעמדת רכבו במקום זה נדונה בהליכים קודמים – הן בפני בית המשפט לעניינים מנהליים בירושלים, הן בפני בית המשפט המחוזי בירושלים והן בפני בית משפט זה (ראו: רע"פ 751/13 ניצן נ' מדינת ישראל (21.2.2013) והפירוט שם). חרף העובדה שבתי המשפט הבהירו כי חל איסור להעמיד את הרכב באותה הנקודה, המשיך המבקש להחנות את רכבו באותו המקום, וספג את הכנסות בגין עניין זה. המבקש טוען כי הסיבה העיקרית לכך שהוא דבק בדרכו – להחנות את רכבו באותה הנקודה ולהביא את עניינו בפני בית המשפט – היא "לנסות ולהשפיע על תיקון הקלקולים" אשר קיימים לשיטתו. אף שנדמה שמניעיו של המבקש חיוביים, אין להקל ראש בכך שמעשיו משקפים הפרה חוזרת ונשנית של החוק – לזו אין לתת יד. יפים בעניין זה, בשינויים המחויבים, דבריו של השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין:

"יהיו הנסיבות אשר יהיו, עבירות חוזרות ונשנות אין בהן אלא לבטא – למרבה הצער – זלזול בחוק, ברשויות האמונות על אכיפתו ובציבור. מאותן סיבות, אינטרס השיקום בעניינו של המבקש מקבל מעמד פחות משל אינטרס ההרתעה, הן במובנו האישי של המבקש והן במובן הרחב; המבקש לא נרתע עד כה מביצוע העבירות שוב ושוב, ויש לקוות שענישה משמעותית תסייע לשנות מדרכו. במובן הרחב, על בית משפט זה לשלוח מסר צלול וברור לפיו בעבירות מסוג זה, במיוחד כאשר למבקש עבר תעבורתי מכביד, ינקוט בית המשפט במדיניות ענישה מחמירה המשקפת את הסכנה הטמונה בהן לציבור הרחב." (רע"פ 2221/11 הראל נ' מדינת ישראל, פסקה ח (24.3.2011); והשוו: רע"פ 84/16 בישר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (2.2.2016)).

5. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ו' בניסן התשע"ז (2.4.2017).

ש ו פ ט
